

Posudek na bakalářskou práci
Ondřeje Skalníka
Ozbrojená protisovětská rezistence v Litvě 1944-1953.

Téma ozbrojených resistencí na územích, která se v závěru druhé světové války a po ní dostávají do sovětské sféry vlivu nebo jsou přímo inkorporována do sovětského státu, patří k těm nejzajímavějším, jakkoliv také velmi nejednoznačně zpracovávaným. O. Skalník na své „case study“ konstatuje to, co se jen s malými posuny dá říci o dalších situacích tohoto typu, a to že jde o témata interpretačně (ale ani pramenně) neustálená, podléhající různým stereotypům, a tudíž riziková. Ochotu ujmout se takového tématu nutno přičíst autorovi k dobru.

Práce se kriticky vyrovnává s existující literaturou, přičemž autor nečiní to, co většina studentů, tj. nepodává jen komentovaný seznam literatury, ale snaží se ji skutečně vyhodnotit, což se projevuje i v celé práci. Stejně tak oceňuji uvnitř textu kritický přístup k existujícím výkladovým rámcům (periodizace) – pokud má autor pocit, že neseďí, a je schopen to zdůvodnit, neváhá a opět tak učíní – o jeho kroku je možné diskutovat, nicméně nelze mu upřít snahu o aktivní přístup, nikoliv pasivní přejímání. Třetí věc, kterou hodnotím pozitivně, je snaha vyjasnit pojmosloví práce zvláště tady, kde slova neznamenají vždy to, co od nich očekáváme. Opět ve spojení se svým kritickým postojem k literatuře autor vyjasňuje, co který pojem znamená kde, kdy a za jakých okolností, a s (různým) úspěchem také tyto poznatky uplatňuje.

Opět cennou, nicméně v tomto případě již trochu diskutabilnější devízou práce je posazení litevské „case study“ do širšího kontextu, kde asi nejvíce sedí srovnání se situací estonskou a lotyšskou, ale za úvahu by, v případě obhajoby, stálo vysvětlení souvislostí s resistencí nejen ukrajinskou, zejména však polskou (možná i běloruskou), protože autor tu přistupuje ke srovnání trochu kvapně a ze hry tak vypadá otázka, v čemž jsou vlastně tyto situace s Litvou srovnatelné a v čem ne. To je však připomínka, která by sice v samotném textu zabrala jen málo místa, meritorně však stojí na okraji spektra hodnotitelných a hodnocených parametrů práce.

Škoda jen, že autorovi je občas cizí jeho vlastní jazyk, dle řady pravopisných chyb a občasných stylistických úletů, které však, spolu s dosti zvláštním stylem sestavení seznamu literatury a faktem, že na druhé straně celková jazyková kultura práce je velmi dobrá, svědčí spíše o působení faktorů postižitelných příslovím práce kvapná

I přes tyto drobné výhrady text Ondřeje Skalníka splňuje nároky kladené na bakalářskou práci, nicméně hodnocení v závislosti na zmíněných deficitech a výsledné obhajobě navrhuji mezi **výborně a velmi dobře**. Práci lze, po odstranění „nedodělků“ a nutné úpravě, doporučit k publikování.

V Praze dne 12. 6. 2012

Doc. PhDr. Jiří Vykoukal, CSc.
IMS UK FSV